

Crònica de super(vi)vència des del terrat (8)

Un dilluns de Pasqua, el dia de la mona, diferent.

"Saber valorar lo que se rompe en nosotros nos aporta una serenidad objetiva. Apreciémonos como somos: rotos y nuevos, únicos, irremplazables, en permanente cambio"

És per les esclatxes que entra la llum, et diuen quan estàs trista. Quan tot s'esquinça, és difícil visualitzar com i quan es recompondrà i l'encant del resultat final. Ens ho recorda la tècnica japonesa del kintsugi. Fa molt de temps que vaig llegir un article preciós ("la bellesa de les cicatrius de la vida") i tornar-hi és un refugi. És alè, és ànim i és necessari. Resseguir cada línia ajuda a combatre el desànim que, aquests dies, ens sovinteja.

La d'avui ha estat una Pasqua diferent, sense reunions familiars, amb fillols i padrins enyorats, mones més artesanes, però amb missatges esperançadors com el que he escoltat dir a l'admiradíssim actor argentí **Ricardo Darín**: "Vull pensar que en alguns casos podria servir per entendre als demés... Abans que criticar-los, observar-los, mirar-los, tractar d'esbrinar qui som, què hauríem de canviar? Probablement podem apuntar això com un punt positiu de tot el que està passant, amb el perdó de tots els qui ho estan passant malament pels moments tan dolorosos que viuen".

El dia ha estat gris, plujós, però pensar que la terra agrairà l'aigua consola. I en la intensitat del verd i de les olors de terra humida, també. Hi ha paraules que han il·luminat ben d'hora aquest dilluns estrany. Rebo per Whatsapp un text bellíssim escrit per **Biel Mesquida** a Vilaweb. S'ha de llegir sencer, però reproduïxo aquestes línies que en són el cor:

Potser en aquest temps d'una tendresa duríssima i intensa;
Aprendrem allò que ja sabíem i havíem oblidat:
Que només hi ha una vida.
Que acaronar-se és essencial.
Que viure plegats és sempre un aprenentatge.
Que cal dir "t'estim" més sovint.
Que no hi ha receptes per a l'amistat ni per a l'amor.
Que qui vol ser llamp ha de ser molt de temps núvol.
Que tot allò que val l'alegria costa esforç.
Que la via de qualsevol cosa és el canvi.
Que tot és efímer.
Que cal fruir sempre de l'instant etern.
Que hem de saber viure en els petits detalls, en els no-resos.
Que la compassió és solidaritat en estat sòlid.

Trispol 2017 del Celler Bàrbara Mesquida de Mallorca. Foto: Ruth Troyano.

El text me l'envia la meva amiga **Bàrbara Mesquida**, enòloga a Mesquida i Mora. Aquests dies m'ha emocionat beure acompanyada Trispol 2017; he gaudit de la seva franquesa, intensitat i

delicadesa mediterrània. "En un moment que no tenia Sòtil ni Trispol vaig decidir emprendre el meu nou camí perquè les coincidències a la vida són només la punta de l'iceberg anomenat destí". No sé si és el destí o l'atzar però conèixer-la ha estat un privilegi. M'he enamorat del vi i de com presenta el seu projecte empeltat al municipi mallorquí de Porreres, com ho faig cada dia que obro el mòbil i em dibuixen somriures les roselles i els lliris que m'envia. No sé si sap que m'ajuden molt a fer créixer aquest crit intern del "resistiré" que a totes ens ressona.

Xarango diu a "Esperança":

Tornarem a començar.
Som un riu que sempre avança.
De la guerra en farem dansa.

Avui he sentit (des)esperança en no rebre la mona del meu padrí, perquè ens va deixar massa aviat, i en no veure tampoc florir les roses que me'l recorden cada any al nostre jardí de Salou. Però també he vist esperançada, gràcies a la Bàrbara, com les seves gallines han tingut pollets. Han nascut avui, dia de Pasqua, omplint de (vi)talitat un dia rar i tanmateix provocador. Cuida'ns-els, estimada. A l'estiu els vindrem a visitar amb la Júlia. I tu i jo beurem la màgnum de Sòtil que ens devem. T'estim.